

— Вълко, Вълко! Казвамъ се Вълко... и повече не можа да говори.

Дѣдо Петъръ и Владо разбраха, кой човѣкъ стои лежешкомъ предъ тѣхъ. Но тѣ се присториха, че не го познаватъ. Нещастникътъ се съживи отвори уста и продължи:

— Ходихъ по Шуменъ, просихъ пари да откупя синоветъ си. Никой не дава. Намѣри се добъръ човѣкъ, даде малко пари. Турцитъ го хванаха и затвориха въ тъмница... Стоката ми никой не ще да купи... Отиватъ синоветъ ми. Малкото ми дете хвърлиха въ огъня...

— Спри, старче, пресече го Петъръ, защото не можеше вече да слуша отъ скърбъ. Бжди спокоенъ, самодивитъ ще ти помогнатъ и ще освободятъ синоветъ ти.

— Възможно ли е?

— Самодивитъ не лъжатъ.

— Старецътъ се залюлъ.

— Азъ дойдохъ да дира смъртъ, а вие ми общавате животъ.

Петъръ и Влади се скриха въ потаенъ жгълъ. Щомъ старецътъ видѣ стаята праздна, той излѣзе клатейки глава и бѣбрейки: „Самодивитъ ще ми помогнатъ“.

— Чувашъ ли Владо! рече дѣдо Петъръ. Хайде сега на работа. Богъ да те благослови. Следъ половинъ часъ Владо съ пушка презъ рамо, съ ножъ и пищови на поясъ излѣзе отъ самодивското жилище, тананикайки хайдушка пѣсень.

IV. Освобождение.

Не далечъ отъ селата Осмаръ и Тройца, които сж близо до Шуменъ, имаше голѣма гора. Тая гора